

REPUBLIKA HRVATSKA
PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA
GRAD RIJEKA

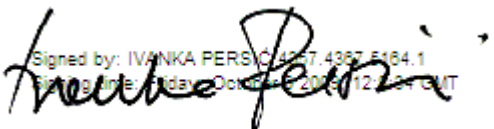
Odjel gradske uprave za kulturu
KLASA: 610-01/09-10/78
URBROJ: 2170/01-06-00-09-1
Rijeka, 9. listopada 2009. godine

GRAD RIJEKA
GRADONAČELNIKU
NA DONOŠENJE

Predmet: Prijedlog Odluke o dodjeli Književne nagrade Drago Gervais

Materijal izradila:
Barbara Zupčić, dipl. iur.

Pročelnica:
Ivanka Persić, prof.

Signed by: IVANKA PERSIĆ (4277.4367.5164.1)
Signed on: 09. October 2009. 12:04:30 GMT

Obrazloženje:

Književna nagrada Drago Gervais utemeljena je u počast književniku Dragi Gervaisu, godine 1961. u bivšoj Općini Rijeka kao najviše književno priznanje našeg kraja i dodjeljivala se do 1974. godine svake, a od tada svake druge godine, za iznimna postignuća na području književnog stvaralaštva.

Namjera je utemeljitelja Nagradom potvrditi tradicionalnu ulogu Rijeke kao kulturnoga središta, potaknuti književno stvaralaštvo u našem gradu i povezati ga s nacionalnom književnom scenom i globalnim književnim trendovima. Nagrada se dodjeljuje svake druge godine, u dvjema kategorijama. Utvrđivanjem dviju zasebnih kategorija prošireni su okviri Nagrade, i ona nije nužno usmjerena samo na lokalne okvire književnog stvaralaštva, već je prerasla u nagradu od nacionalnog, pa i međunarodnog značaja. Iskustvo iz prošloga natječaja jest da je Nagrada uspjela zadržati najbolje elemente iz svoje tradicije te istovremeno učiniti kvalitativan pomak i stati uz bok sličnim nagradama u zemlji.

Odlukom o književnoj nagradi Drago Gervais ("Službene novine" Primorsko-goranske županije br. 22/07 i 40/09) propisani su uvjeti, postupak, način dodjeljivanja te visina književne nagrade Drago Gervais.

Nagrada se dodjeljuje autorima književnog djela u sljedećim kategorijama:

1. za najbolje neobjavljeno književno djelo (roman, zbirka poezije, zbirka novela, drama i drugo),
2. za najbolje objavljeno književno djelo na nekom od idioma čakavskoga narječja hrvatskoga jezika.

Nagrada se sastoji od novčanog iznosa (u svakoj kategoriji je 20.000 kn netto) i posebnog priznanja, u obje kategorije te u kategoriji najboljeg neobjavljenog književnog djela autoru pripada pravo na objavljivanje knjižvenog djela na teret proračunskih sredstava Grada Rijeke.

Sukladno odredbama navedne Odluke, Odbor književne nagrade Ivanka Persić, Marija Šegota Novak, mr. sc. Velid Đekić, Silvija Benković te Mladen Urem, raspisao je 20. travnja 2009. godine Javni natječaj za dodjelu Nagrade. Javni natječaj objavljen je u "Novom listu" te u ostalim hrvatskim dnevnim novinama i književnim tjednicima i časopisima kao i na svim važnijim hrvatskim web stranicama kulture. Rok za dostavu književnih djela bio je 31. svibnja 2009. godine.

Nadalje, Odbor je imenovao i Prosudbeno povjerenstvo u sastavu dr. sc. Daša Drndić, Laura Marchig, mr.sc. Evelina Rudan, dr. sc. Milorad Stojević i dr. sc. Nives Tomašević. Za predsjednicu Povjerenstva izabrana je dr. sc. Daša Drndić. Zadaća Povjerenstva bila je stručno vrednovanje književnih djela pristiglih na Javni natječaj. Na natječaj su pristigla ukupno 62 rukopisa i 15 objavljenih književnih djela. Odbor Nagrade proglasio je nevažećima četiri rukopisa, i to zbog nepoštivanja natječajnih uvjeta. I ove je godine interes za Nagradu bio vrlo velik jer su se na natječaj javili autori iz cijele Hrvatske.

U međuvremenu, po isteku dvogodišnjega mandata, imenovan je novi Odbor Nagrade, te je umjesto Marije Šegote Novak članicom postala nova ravnateljica Gradske knjižnice Rijeka Gorana Tuškan Mihočić, dok su ostali članovi isti.

Na sjednici održanoj 14. rujna 2009. godine Prosudbeno povjerenstvo i Odbor književne nagrade zajednički su utvrdili konačan prijedlog za dodjelu Nagrade.

U kategoriji najboljeg neobjavljenog rukopisa predložena je zbirka pjesama pod naslovom Vulkano autora pod šifrom KHUTKa7, autora Roberta Bebeke iz Rijeke.

U obrazloženju navedenog prijedloga članica Prosudbenog povjerenstva Evelina Rudan istaknula je sljedeće:

Zbirka Vulkano knjiga je kultiviranih stihova fine teksture, dosljedne organizacije pjesama u okviru tri ciklusa s naslovima: nevidljivi ljudi, božje životinje i svjetioničar. Ipak ta pomnja oko slaganja ni u jednom

trenutku ne prelazi u dekorativni manirizam ili neosviještenu samosvrhovitost. Svjesno se lišava metaforičke hipertrofije kako na razini kakvoće tako i na razini količine, a one metafore koje koristi dovoljno su prozračne, tihe i nenarcisoidno začudne da im se može vjerovati.

U zbirci *Vulkano* motivski raster rasteže se od svakodnevlja (kroz uobičajene radnje, imenovane prostore, doba dana ili godišnja doba) elemente putovanja, floru i faunu, obiteljske odnose, ali uvijek u omjeravanju o egzistencijalno, nerijetko i metafizičko, transcendentno. Sve te stvari, i sve obične radnje (ustajanje, šetanje, spuštene rolete, čajevi) tu su zbog nečeg drugog. Zbog razdjelnice i raspolućenosti koju subjekt vidi i osjeća i zbog svjetlosti u čiju mogućnost odbija prestati vjerovati. To odbijanje jednako je vidljivo u izboru naslova zadnjeg i zaključnog ciklusa: svjetioničar, kao i u brojnim izraznim varijacijama leksema koji označavaju svjetlost, jasnoću, neispražnjenu bjelost, vedrinu (njih 37 kroz cijelu zbirku od 44 pjesme). One postoje gotovo mimo zaključne (posljedna pjesma u zbirci) teškoće spašavanja prema kojoj: "duše malih puževa/ bez obzira ne našu pažnju/ tako dobrohotno krckaju pod stopalima." I posve u suglasju sa spominjanim anđelima, bilo onima metafizičke ili simboličke razine, bilo onima stvarne, tjelesne, duševne u bliskim okružujućim ljudima (ili u onima koji se takvima prepoznaju).

Teškoću spašavanja (ili nemogućnost) nude i „jasni komadi svjetla“ koji „ulaze u sobu“ na početku jedne pjesme i izlaze iz sobe na kraju, a odbijanje i nepristajanje sabilo se u to međuvrijeme.

Prolaznost nam se jednako uspješno, glatko i sigurno ogleda u fotografski ostvarenim simulakrumima, onda kad se fotkamo: „u svijetu / u kojem se stvari prebrzo smjenjuju/ krajnje je vrijeme/ da se prestanemo fotkati“ kao i u lakoći smrtne dostizivosti: „Ništa ne ulazi u pjesmu/brže od smrti (...) ništa od smrti do nas/prostodušnije ne dopire“.

Osjećaj malosti, nevidljivosti subjekta odzrcljuju i izabrane životinje koje šeću zbirkom (pčele, kukci, lastavice, ptice, puževi, pa onda jasno i dvostruko deminutivne „male božje životinjice“). Ta je „malost“ istodobno i pretpostavljeni znak nadane zaštite: „Bog tako nekad/spusti zastor na mene/ (pa sam svima/i svemu nevidljiv) // mislim / da je riječ o zaštiti /kojom/ veće svjetlo /čuva sitni žar“ i znak neizmicivosti „velikom svijetu.“

Lirski subjekt istodobno i vjeruje rješenju (u toplim bićima i trenucima) i prokazuje njihovu izmicljivost, nezaustavljivost odlazak. U krhkoj je i lomnoj šetnji, u neizvjesnosti do koje svjetlo i probija i odlazi.

Zbirka sama, s druge strane, u kontekstu suvremne hrvatske poezije posve je neslomljivo i čvrsto (nedeklarativno i nemanifestno) odmakla prevladavajućim trendovima i modama. Kad se tome pribroji i suvislost pisma kojim je to učinila, bilo ju je lako odrediti najboljim rukopisom u ovobijenalnom izboru.

U kategoriji najboljeg objavljenog književnog djela na nekom od idioma čakavskog narječja hrvatskog jezika predložena je knjiga *Neka buo*, zbirka pjesama autorice Nade Galant iz Žminja, objavljena 2007. g. u nakladi Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika.

U obrazloženju navedenog prijedloga članica Prosudbenog povjerenstva Evelina Rudan istakla je sljedeće:

Raspon svijeta koji Galant nudi u svojoj zbirci kreće se od biblijskocitatna naslova *Neka buo* do stalnog iznovičnog povjerenja u neizrecivost svijeta i jastva. Osim što stalnim upiranjem u neizrecivost oponira i prevladavajućim parametrima dobrodošlosti u suvremenoj hrvatskoj poeziji kako čakavskoj tako i onoj na standardu (onoj o sveizrecivosti) oponira i onoj (u oba jezika) koja je izgubila povjerenje u to da nešto iza izricanja/neizricanja uopće postoji. Galant svoju lirsku protagonistkinju stalno zadržava na rubu, ali taj rub nije rub pasivne promatračice, tihe susjede i neuzbibljiva subjekta. Uostalom imperativna naslovna sintagma prapočelo je svijeta ili barem jedne paradigme svijeta, u Galantinom rukopisu svakako važeće paradigme, počelo svekolike aktivnosti i života. I dok se povjerenje u neizrecivost ogleda u svakoj pjesme posebno uvijek rabeći neku leksemsku oznaku nesigurnosti, nejasnoće i neodredivosti (učestali prilog forši npr., anaforno more bit u pjesmi *Potle vihora*, antitetična poantna opovrgavanja svih stihova tekuće pjesme u npr. *Krvavi otok*, učestale negacije: ne razumien, ne znan, unaprijed otvorene i neuvjetovane pogodbe u npr. *Ku biš me zazva*, brojni upiti intezivnije naglašeni nego tvrdnje i sl.), život, radnja i aktivnost sele se na razinu provodnih motiva i na razinu organizacije pjesama. Ovo drugo vidi se u međusobnoj izravnoj korespondenciji, zapravo razgovoru pjesama unutar zbirke, najintenzivije u središnjem ciklusu zbirke: *Balada o moru kiega ni va piet kvadri*, zatim u intermedijalnom dozivanju

likovnih djela, a na koncu i u diskretnom pojedinačnom odgovaranju na neke pjesme iz autoričine prve zbirke (npr. pjesma Balada o medvedu i proliću) ili manje diskretnom, skupnom odgovaranju na cijelu: ta je prva zbirka (Uruoki ruok) bila izabrala vrijeme i scenografiju noći, mračnosti (škurega) i snovitosti u kojoj se dan shvaća samo kao ne-noć, a ova Neka buo vidljivo bira dan i svjetlost što nas dovodi i do razine motiva i opsesivnih tema. Ta je razina ovdje otkrivena suncu (čak i kad ga se posramljuje i nježno se, u usporedbi, tješi mjesec), i ponajviše moru koje je glavna tema dvaju ciklusa, ovog središnjeg spomenutog i onog u ciklusu: Moru se grie zuto. More tako postaje metafora života ili on sam. Lirska mu protagonistkinja pristupa nježno, uvažavajuće koristeći očiglednost kao začudnost (jer naravno da se moru ide boso, samo ta bosost ovdje postaje istodobno otvorenost, prvobitna nagost, blagost u druženju, blagost u pristajanju. Pristajanju na jednu točku da bi se, chestertonovski, sve ostale mogle propitati, da bi se, zapravo, uopće i moglo neautistično pitati. Biti sugovornicom i sudionicom raširenom, obujmljujućem, pulsirajućem Životu.

Kad se ovako uspješno i u sjajnoj stihovnoj izvedbi harmonijski isplete uspostavljena mreža na razini izraza i na razini sadržaja, onda doista jest riječ o najboljoj zbirci u proteklom razdoblju. Zbirci o čiju će se vrsnost moći mjeriti i one koje će tek doći (na sva tri hrvatska pjesnička jezika), i zbirci koja Galantino mjesto u čakavskoj poeziji (koje je i dosad bilo u vrhovima) čini za još nekoliko kopalja višim.

Temeljem odredbe članka 13. Odluke o književnoj nagradi Drago Gervais konačni prijedlog za dodjelu Nagrade dostavlja se Gradonačelniku, koji na temelju navedenog prijedloga donosi Odluku o dodjeli Nagrade.

Slijedom svega navedenog predlažemo da Gradonačelnik donese sljedeći

Z A K L J U Č A K

- 1. Prihvća se informacija o provedbi natječaja za dodjelu Književne nagrade Drago Gervais za 2009. godinu.**
- 2. Donosi se Odluka o dodjeli književne nagrade Drago Gervais za 2009. godinu, u predloženom tekstu.**
- 3. Zadužuje se Ured Grada da tekst Odluke iz točke 2. ovog zaključka objavi u "Službenim novinama" Primorsko-goranske županije.**
- 4. Sredstva za podmirenje svih troškova vezanih za književnu nagradu Drago Gervais osigurana su na poziciji 771 (konto 3239 – Ostale usluge) i poziciji 706 (konto 3237 – Intelektualne i osobne usluge) Proračuna Grada Rijeke za 2009. godinu.**

Na temelju odredbe članka 13. stavka 2. Odluke o Književnoj nagradi Drago Gervais («Službene novine» Primorsko-goranske županije br. 22/07 i 40/09) Gradonačelnik Grada Rijeke, dana _____2009. godine donio je

ODLUKU
o dodjeli književne nagrade Drago Gervais

I.

Književna nagrada Drago Gervais za 2009. godinu dodjeljuje se kako slijedi:

1. U kategoriji najboljeg neobjavljenog književnog djela Nagrada se dodjeljuje autoru Robertu Bebeku za zbirku pjesama pod naslovom Vulkano.
2. U kategoriji najboljeg objavljenog književnog djela na nekom od idioma čakavskoga narječja hrvatskoga jezika Nagrada se dodjeljuje autorici Nadi Galant za knjigu – zbirku pjesama Neka buo (u nakladi Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika, 2007. g.).

II.

Nagrada iz točke I. ove Odluke sastoji se od posebnog pisanog priznanja i novčane nagrade, a autoru iz točke I. podtočke 1. ove Odluke, pripada i pravo na objavljivanje književnog djela na teret proračunskih sredstava Grada Rijeke.

GRADONAČELNIK:

Mr. sc. Vojko Obersnel

1.

Odbor i Prosudbeno povjerenstvo
Književne nagrade *Drago Gervais*
c/o Gradska knjižnica Rijeka
Rijeka, 14. rujna 2009.

U skladu s člankom 13. Odluke Gradskog vijeća o književnoj nagradi *Drago Gervais* od 31. svibnja 2007. (Službene novine Primorsko-goranske 22/07)., Prosudbeno povjerenstvo i Odbor Književne nagrade na sjednici održanoj 14. rujna 2009. godine, donijelo je sljedeću

O D L U K U

Predlaže se Gradonačelniku Grada Rijeke da Književnu nagradu *Drago Gervais* za 2009. godinu dodijeli sljedećim autorima:

- U kategoriji najboljeg neobjavljenog rukopisa predlaže se zbirka pjesama pod naslovom *Vulkano*, autora pod šifrom KHUTKa7.
- U kategoriji najboljeg objavljenog književnog djela na nekom od idioma čakavskog narječja hrvatskog jezika predlaže se knjiga *Neka buo*, zbirka pjesama autorice Nade Galant iz Žminja, objavljena 2007. g. u nakladi Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika.

Utvrđeno je da je autor pobjedničkog rukopisa *Vulkano*, pod šifrom KHUTKa7 Robert Bebek iz Rijeke.

U pravitku se dostavljaju obrazloženja predloženih nagrada.

Predsjednica Odbora:

Ivanka Persić

Predsjednica Prosudbenog povjerenstva:

U. Z. *Daša Drndić*
Daša Drndić

Vulkano, khutka7

Zbirka *Vulkano* poslana pod šifrom *khutka 7* knjiga je kultiviranih stihova fine teksture, dosljedne organizacije pjesama u okviru tri ciklusa s naslovima : nevidljivi ljudi, božje životinje i svjetioničar. Ipak ta pomnja oko slaganja ni u jednom trenutku ne prelazi u dekorativni manirizam ili neosviještenu samosvrhovitost. Svjesno se lišava metaforičke hipertrofije kako na razini kakvoće tako i na razini količine, a one metafore koje koristi dovoljno su prozračne, tihe i nenarcisoidno začudne da im se može vjerovati.

U zbirci *Vulkano* motivski raster rasteže se od svakodnevlja (kroz uobičajene radnje, imenovane prostore, doba dana ili godišnja doba) elemente putovanja, floru i faunu, obiteljske odnose, ali uvijek u omjeravanju o egzistencijalno, nerijetko i metafizičko, transcendentno. Sve te stvari, i sve obične radnje (ustajanje, šetanje, spuštene rolete, čajevi) tu su zbog nečeg drugog. Zbog razdjelnice i raspolućenosti koju subjekt vidi i osjeća i zbog svjetlosti u čiju mogućnost odbija prestati vjerovati. To odbijanje jednako je vidljivo u izboru naslova zadnjeg i zaključnog ciklusa: svjetioničar, kao i u brojnim izraznim varijacijama leksema koji označavaju svjetlost, jasnoću, neispražnjenu bjelost, vedrinu (njih 37 kroz cijelu zbirku od 44 pjesme). One postoje gotovo mimo zaključne (posljedna pjesma u zbirci) teškoće spašavanja prema kojoj: „duše malih puževa/ bez obzira ne našu pažnju/ tako dobrohotno krckaju pod stopalima.“ I posve u suglasju sa spominjanim anđelima, bilo onima metafizičke ili simboličke razine, bilo onima tvarne, tjelesne, duševne u bliskim okružujućim ljudima (ili u onima koji se takvima prepoznaju).

Teškoću spašavanja (ili nemogućnost) nude i „jasni komadi svjetla“ koji „ulaze u sobu“ na početku jedne pjesme i izlaze iz sobe na kraju, a odbijanje i nepristajenje sabilo se u to međuvrijeme.

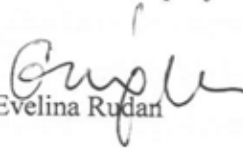
Prolaznost nam se jednako uspješno, glatko i sigurno ogleda u fotografski ostvarenim simulakrumima, onda kad se fotkamo: „u svijetu / u kojem se stvari prebrzo smjenjuju/ krajnje je vrijeme/ da se prestanemo fotkati“ kao i u lakoći smrtne dostizivosti: „Ništa ne ulazi u pjesmu/brže od smrti (...) ništa od smrti do nas/prostodušnije ne dopire“.

Osjećaj malosti, nevidljivosti subjekta odzrceljuju i izabrane životinje koje šeću zbirkom (pčele, kukci, lastavice, ptice, puževi, pa onda jasno i dvostruko deminutivne „male božje životinje“). Ta je „malost“ istodobno i pretpostavljeni znak nadane zaštite: „Bog tako nekad/spusti zastor na mene/ (pa sam svima/i svemu nevidljiv) // mislim / da je riječ o zaštiti /kojom/ veće svjetlo /čuva sitni žar“ i znak neizmicivosti „velikom svijetu.“

Lirski subjekt istodobno i vjeruje rješenju (u toplim bićima i trenucima) i prokazuje njihovu izmicljivost, nezaustavljivost odlazak. U krhkoj je i lomnoj šetnji, u neizvjesnosti do koje svjetlo i probija i odlazi.

Zbirka sama, s druge strane, u kontekstu suvremne hrvatske poezije posve je neslomljivo i čvrsto (nedeklarativno i nemanifestno) odmakla prevladavajućim trendovima i modama. Kad se tome pribroji i suvislost pisma kojim je to učinila, bilo ju je lako odrediti najboljim rukopisom u ovobijenalnom izboru.

Za Prosudbeno povjerenstvo:

Evelina Rudan

Nada Galant: *Neka buo*. Pula 2007. Istarski ogranak Društva hrvatskih književnika

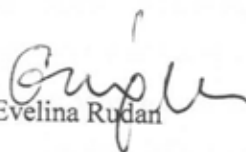
Za najbolju zbirku čakavskih stihova među objavljenima u prethodne dvije godine Povjerenstvo predlaže zbirku *Neka buo* autorice Nade Galant.

Raspon svijeta koji Galant nudi u svojoj zbirci kreće se od biblijskocitatna naslova *Neka buo* do stalnog iznovičnog povjerenja u neizrecivost svijeta i jastva. Osim što stalnim upiranjem u neizrecivost oponira i prevladavajućim parametrima dobrodošlosti u suvremenoj hrvatskoj poeziji kako čakavskoj tako i onoj na standardu (onoj o sveizrecivosti) oponira i onoj (u oba jezika) koja je izgubila povjerenje u to da nešto iza izricanja/neizricanja uopće postoji. Galant svoju lirsku protagonistkinju stalno zadržava na rubu, ali taj rub nije rub pasivne promatračice, tihe susjede i neuzbibljiva subjekta. Uostalom imperativna naslovna sintagma prapočelo je svijeta ili barem jedne paradigme svijeta, u Galantinom rukopisu svakako važeće paradigme, počelo svekolike aktivnosti i života. I dok se povjerenje u neizrecivost ogleda u svakoj pjesmi posebno uvijek rabeći neku leksemsku oznaku nesigurnosti, nejasnoće i neodredivosti (učestali prilog *forši* npr., anaforno *more bit* u pjesmi *Potle vihora*, antitetična poentna opovrgavanja svih stihova tekuće pjesme u npr. *Krvavi otok*, učestale negacije: *ne razumien*, *ne znan*, unaprijed otvorene i neuvjetovane pogodbe u npr. *Ku biš me zazva*, brojni upiti intezivnije naglašeni nego tvrdnje i sl.), živost, radnja i aktivnost sele se na razinu provodnih motiva i na razinu organizacije pjesama. Ovo drugo vidi se u međusobnoj izravnoj korespondenciji, zapravo razgovoru pjesama unutar zbirke, najintenzivnije u središnjem ciklusu zbirke: *Balada o moru kiega ni va piet kvadri*, zatim u intermedijalnom dozivanju likovnih djela, a na koncu i u diskretnom pojedinačnom odgovaranju na neke pjesme iz autoričine prve zbirke (npr. pjesma *Balada o medvedu i proliću*) ili manje diskretnom, skupnom odgovaranju na cijelu: ta je prva zbirka (*Uruoki ruok*) bila izabrala vrijeme i scenografiju noći, mračnosti (*škurega*) i snovitosti u kojoj se dan shvaća samo kao ne-noć, a ova *Neka buo* vidljivo bira dan i svjetlost što nas dovodi i do razine motiva i opsesivnih tema. Ta je razina ovdje otkrivena *suncu* (čak i kad ga se posramljuje i nježno se, u usporedbi, tješi mjesec), i ponajviše moru koje je glavna tema dvaju ciklusa, ovog središnjeg spomenutog i onog u ciklusu: *Moru se grie zuto*. More tako postaje metafora života ili on sam. Lirska mu protagonistkinja pristupa nježno, uvažavajuće, koristeći očiglednost kao začudnost (jer naravno da se moru ide boso, samo ta bosost ovdje postaje istodobno otvorenost, prvobitna nagost, blagost u druženju, blagost u pristajanju. Pristajanju na jednu točku da bi se, chestertonovski, sve ostale mogle propitati, da bi se, zapravo, uopće i moglo

neautistično pitati. Biti sugovornicom i sudionicom raširenom, obujmljujućem, pulsirajućem Životu.

Kad se ovako uspješno i u sjajnoj stihovnoj izvedbi harmonijski isplete uspostavljena mreža na razini izraza i na razini sadržaja, onda doista jest riječ o najboljoj zbirci u proteklom razdoblju. Zbirci o čiju će se vrsnost moći mjeriti i one koje će tek doći (na sva tri hrvatska pjesnička jezika), i zbirci koja mjesto Nade Galant u čakavskoj poeziji (koje je i dosad bilo u vrhovima) čini za još nekoliko kopalja višim.

Za Prosudbeno povjerenstvo:

Evelina Rudari